

[Alfred Jensen.]

forslag nr. 1. Gennemføres det, vil man have ydet en hjælp til alle dem, der har de små indkomster.

Jeg har tidligere fremført mere udførlige bemærkninger om den forringelse af arbejderes og tjenestemænds skatteevne, der har fundet sted ikke mindst det sidste år. Selvom jeg i og for sig har taletid nok dertil, skal jeg ikke gå nøjere ind på dette, men blot henviser til, hvad jeg tidligere har sagt derom.

Dernæst stiller vi ændringsforslag, nr. 2, om, at der sker en forhøjelse af børnefradragsbeløbene, og at man samtidig forhøjer aldersgrænsen ved disse fradrag fra 16 til 18 år.

Også her er et område, hvor ajourføring er nødvendig. Jeg siger ajourføring, fordi det, der går til at underholde og opføde et barn, ikke er dækket med de fradragsbeløb, vi har nu; de er forhøjet mere end forsørgerfradragsene, men selv det højeste kommer ikke op på mere end 800 kr., og adskillige fradragsbeløb er langt lavere. Det er klart, at ingen er i stand til at forsørge et barn for 800 kr. om året. Der var forleden en udsendelse i radioen, hvor en af statens eksperter i sociallovgivning gjorde opmærksom på, at det kostede 2 400 kr. om året at underholde og opføde et barn. Det, vi foreslår, er ikke nær så drastisk; vi foreslår, at beløbene forhøjes til 1 500 kr. i hovedstaden, 1 300 kr. i købstadkommunerne og de med dem ligestillede kommuner og 1 100 kr. i landkommunerne. De beløb, der her er nævnt, er beløb, som et udvalg, der var nedsat for at finde frem til en præmieringsordning for opsparing, nåede til.

Vi har stillet lignende forslag i et par år og stiller dem i år igen. Vi er vidende om, at hvis det udvalg, der dengang foretog disse beregninger, skulle foretage beregningerne nu, ville det komme til højere beløb, men vi mener, at en gennemførelse af de foreslåede forhøjelser i alt fald vil betyde en følelig lettelse i beskattningen for de mange familier, der har byrderne ved børns forsørgelse at bære. Jeg anbefaler, at man ser med større velvilje på disse forslag, end man tidligere har gjort.

Vi foreslår endvidere — som jeg allerede har nævnt — at aldersgrænsen ved fradragsene forhøjes fra 16 til 18 år. Når vi gør det, er det, fordi forældrene som bekendt

mange gange har ret store udgifter til børn, der får uddannelse, selvom de er over 16 år. Det er et spørgsmål, om disse byrder ikke også må bæres efter det attende år, men en forhøjelse af aldersgrænsen fra 16 til 18 år ville dog være særdeles følelig og hjælpe mange familier. Hertil kommer, at denne aldersgrænse ikke alene danner grænse for tilståelse af fradragsbeløb, men også har betydning angående børnetilskud.

Jeg kan i denne forbindelse nævne, at vi har stillet ændringsforslag, nr. 4, om en ny paragraf efter § 4, gående ud på også at indføre disse aldersændringer i § 17 i lov-bekendtgørelsen, der drejer sig om beskattningen af børn. Her foreslår vi samtidig, at unge mennesker under 18 år, der har indtægter, som egentlig berettiger dem til at blive selvstændigt beskattet, forsåvidt det drejer sig om lærlinge og studerende, altid skal sambeskattes med familieoverhovedet. På denne måde giver man forældrene ikke alene mulighed for at få børnefradrag, men også for at få børnetilskud. Denne ændring hænger naturligvis sammen med ændringen til lovbekendtgørelsens § 4, og det er klart, at såfremt den første ikke vedtages, må den anden bortfalde, ellers ville jo de pågældende blive dårligere stillet; jeg skal ikke udvikle hvorfor; jeg tror, de ærede medlemmer her i salen er klar over dette forhold.

Dernæst vil jeg gerne motivere de to ændringsforslag, vi yderligere har stillet. Det drejer sig for det første om en ændring til § 4 i lovforslaget. Her foreslår vi, at man ikke alene giver nedslagsbeløb for dem, der får hjælp efter §§ 247 og 248 i forsørgeloven, men også medtager dem, der får hjælp efter § 263 — det drejer sig om tuberkulose- og polioramte. Jeg ved vel, at der findes en bekendtgørelse fra finansministeriet om, at man kan give nedslag i indkomsten efter skøn, men efter min opfattelse er det bedre, at man ligestiller denne gruppe af medborgere med dem, som kommer ind under §§ 247 og 248, og derfor har vi stillet ændringsforslag nr. 3.

Endvidere går dette ændringsforslag ud på, at enligstillede mødre og enker skal have det samme nedslagsbeløb. Jeg behøver næppe at forklare, i hvilke vanskelige kår enligstillede mødre og enker må leve deres tilværelse; alene begreberne „enlig